

r, Lukács
és Mari,
ka Dezső.
Mokry
s László,
rei Anna,
ina, Gar-
Berkovits
Capelle
rics Elek,
n, Babi-
lda, Imre
ary Mar-
fenő, Ki-
estvérek.
Pisztóry
r Sárka,
Kánitz
ner Ala-
atil Ákos.
olos Ernő
el, Szabó
ur, Palo-
ausz test-
Ellbogen
n, Gold-
s Sándor,
Teréz és
Kánitz
Mihalik
Szöllőssy

k számá-
lag még
és Lajos,
ó István.
ld Maris-
Arthur.

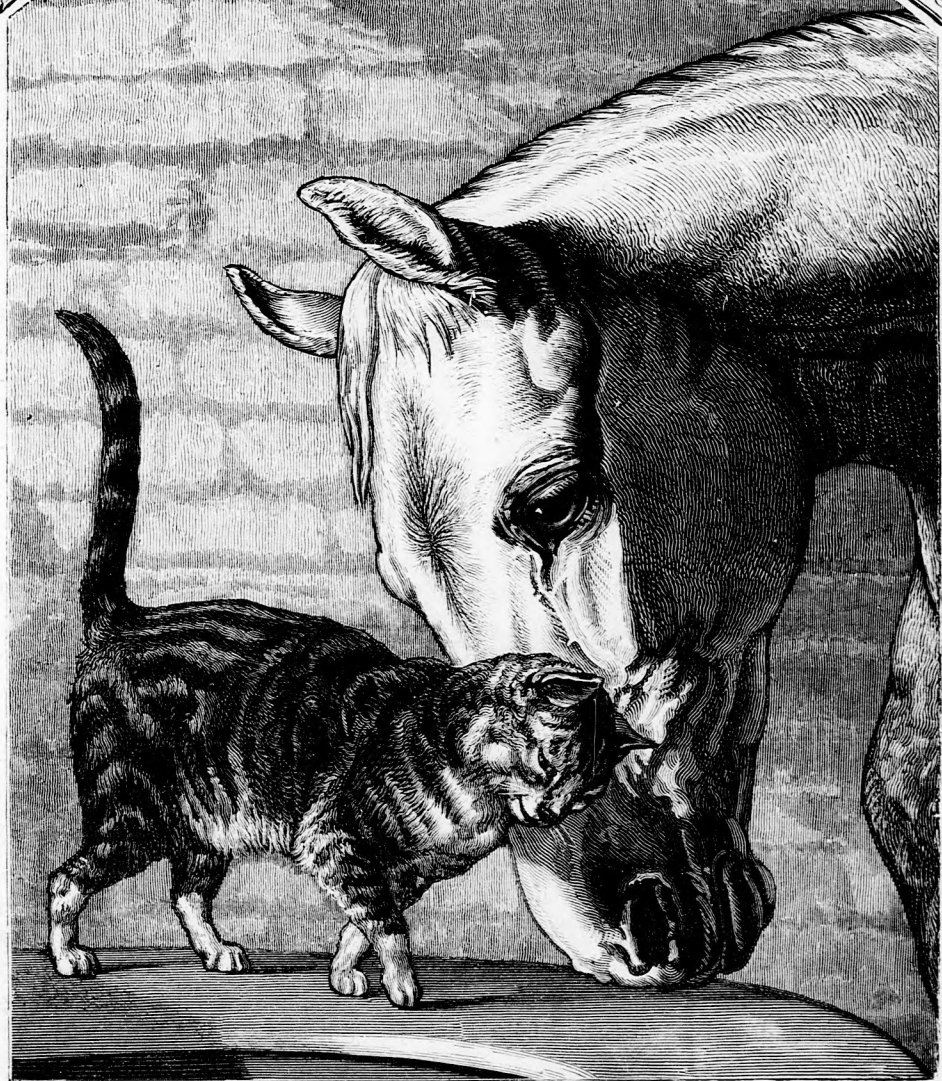
javára

r Józsi I
wald Vil-
— Win-
Irma 1
5 frt 14

gyes kis
ácsi.

num-épület.
társulat.

KIS LAP

NAGY BARÁTSÁG. (Lásd a 298. lapon)

ROBINZON FRICZI.

— Elbeszélés **Bandi** bácsitól. —

(Folytatás.)

AVANYUÉK soha sem mertek nyiltan föllépni Pancsos ellen, de hogy mennyire gyűlölték őt, leginkább kitűnt abból a bántó üldözésből, melyben Pancsos ur kedvenceit s így különösen Friczit részesíték. Betti néni egyedül Pancsos fiát szerette önmagán kívül a világon és Savanyú-féle szívtelen hidegséggel és Pancsos féle durvasággal keserítette Friczi életét.

Egy délután, mikor Friczinek esetleg nem kellett büntetésből otthon maradni, a Sugáruton tett sétát a Savanyú féle intézet.

A ki fővárosunknak ezt a pompás utját ismeri, mely részben fényes palotásor, részben rom, részben pedig komédiás bódé s hozzá rendszeren a legtarkább néptömegetől van ellepve, az elgondolhatja, hogy milyen jól eshetett ez a séta szegény, örök esendre ítélt intézetbeli fiuknak.

A komédiák előtt rekedt kikiáltók szuszfogytaig dicsérték és ajánlgatták a bódékban látható csodákat.

Friczi szeme különösen egy bódén akadt meg. Hajó formája volt s ennek tetejéből árbocz nyúlott ki, melyen vitorlakötelek és zászlódarabok fityegtek. A bódé oldalán lógó festmény azt ábrázolta, a mint egy hajó a tengerbe süllyed, a tenger állatai pedig tátott szájjal lesik a hajót, míg egy bűvár-ruhába öltözött ember fejével rohanja meg őket. A bódé fölött e fölirat állott:

»Bursatti József bűvár Fiuméből.«

A bódé előtt meg egy sánta ember biczegett föl s alá s így kiabált:

— Urraim, urraim, tessék besétálni! Épen most kezdődik az előadás, melyből láthatják, hogyan dolgoznak a tengeri bűvárok a víz alatt. Csodálatos, soha nem látott és nagyszerű! Épen most kezdődik, — csak tiz krajczár, — tessék belépni!!!

Aztán azt is észrevette Friczi, hogy e bódé oldalára egy fehér papiros is van ragasztva s rá ez van írva:

— Itt egy tisztességes fiu inasnak bármely perczben fölfogadtatik.

Most már Friczi tisztában volt magával.

Gondolatokba merülve tette meg a sétát s gondolatokba merülve ért haza. Ott az első dolga volt néhány legszükségesebb fehérruhát összezsomagolni.

Este Pancsos ur megint a »zöld ördög«-be ment; Friczire és hálópajtásaira Betti néni rázárta kívülről az ajtót, — aztán magukra maradtak.

A többiek csöndesen beszélgettek s hunczutkodtak egymással még jó ideig. Friczi volt az első, ki lefeküdt, de álmom nem jött szemére.

Minden csöndes volt már régen, csak az alvó fiuk hosszú, mély lélegzése hallatszott s Friczi még mindég izgatottan hánykódott párnái között. Egyszer csak csöndesen fölkelt s felöltözködött.

A lépcsőről hallatszottak Pancsos úr nehézkes, botorkáló léptei, majd meg rekedt dalolása. Aztán hallatszott, hogy neki esik az ajtónak, keresi a kulcsot, megtalálja, ajtót nyit s bejön.

Pancsos úr vaktában végighúzott egy-egy ágyon, a kit eltalált az fölszisszent, aztán levetkőzött, minden darab ruháját dörmögve más más szunyadó fejéhez dobva. Végre ágyába mászott, egyszer lezuhant, ismét belemászott s nemsokára horkolása tudatta Friczivel, hogy már alszik.

Friczi remegve, de óvatosan kiszállt ágyából, melyben egészen felöltözve feküdt. Halkan az ajtóhoz ment. A kulcs belül volt. Jaj, ha most valaki fölébred s rákiált! Mindenki mélyen aludt. A kulcsot megfordítá, az ajtót kinyitá s Friczi künn volt a folyosón.

Laszaladt a lépcsőn a kapuhoz, — az be volt csukva. Friczi nem is tudta, hogy éjjel így szokás.

Dideregve vonult, meg a koromsötét lépcsőház egy zugában s várta a reggelt. De az nem akart jönni. Ha a tót házmester itt találná, mi lenne akkor! — e gondolat kinozta s ez tette örökkévalósággá azt a néhány órát, ott a sötét zugban.

Végre kissé világosodni kezdett, a házmester a kapu alá csoszogott s kinyitotta a kaput.

Amint a házmester visszacsoszogott. Friczi kibujt rejtékéből, ki a kapun, s mint a nyíl szaladt az utczákon, egyenesen a Sugárutra.

Még égett néhány lámpás a karókon, mikor Friczi a búvárbódéhoz ért. Az még be volt csukva s Friczi a deszkafalra téve fülét, hallotta, hogy oda benn még horkolnak.

Nem mert zörgetni, várt itt is néhány órát, leülve a bódé lépcsőjére. Már egészen világos volt, mikor egy kócos, vas-

tag asszony kibujt a bódéból, kérdezte Friczitől, hogy mit akar.

— Szeretnék kérem alássan besze-
gődni inasnak, mondá Friczi félénken.

A kócos vastag asszony bevezette Friczit a bódéba, melynek közepén egy óriási vizes kád állott, oldalain buvárruhák függöttek, a kád mellett pedig egy nagy fekete bajuszos szakállas ember aludt egy matrácson. Odább egy szalmazsákon szintén aludt egy ember, kiben ráismert Friczi a tegnap délutáni kikiáltóra.

A vastag asszony felkölté a matrácson alvót s olasz nyelven beszélt vele, mint Friczi észrevette, épen ő róla.

A vastag asszony s a nagy, fekete bajuszos, szakállas ember, ki nem volt más mint Bursatti József buvár és bódétulajdonos, elkezdtek Friczihez tört magyarsággal mindenféle kérdéseket intézni. Ki ő, szolgált-e már, vannak e bizonyítványai sat.

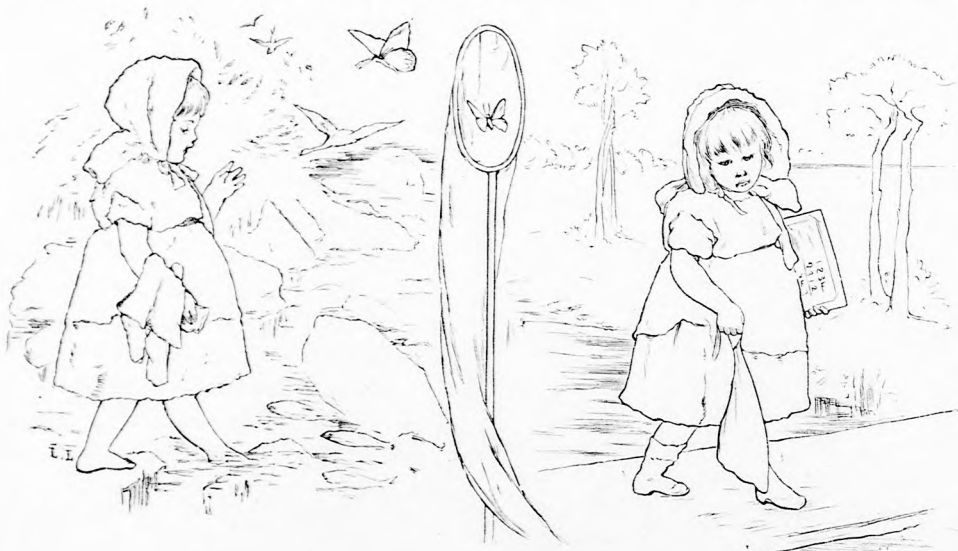
Friczi a kérdezgetés modorából látta, hogy ezek nem rossz emberek s a szívükre akart hatni. Azt mondta, hogy ő egy szegény elhagyatott fiú, senkije sincs az egész városban, papirosai nincsenek, mert eddig nem szolgált. Szivtelen rossz embereknél volt eddig, kik nem rokonai, sem nem ismerősei, kik semmire sem tanították s nem jól bántak vele. Névre különben Magyar János, alázatos és jó inas lesz, csak el ne kergessék, hanem inkább vigyék le magukkal Fiuméba s ott aztán nem bánja, adják tengerésznek.

A derék Bursatti és neje kétkedve és sajnálkozá néztek a fiúra. Nem igen látszottak ugyan mindent elhinni amit mondott Friczi, de annyit láttak, hogy

jóképü gyerek s azt modták neki, maradhat mindaddig, míg valami gonoszság ki nem sül rája. Azután egy matróz sapkát nyomtak a fejébe, matróz ingbe bujtatták s azt mondták, hogy az lesz a libériája. Dolga meg az lesz, ott a fülkében álló kis szivattyút húzni előadások alkalmával, mert az a szivattyú látja el levegővel signor Bursattit, a ki mint buvár leszáll a kád fenekére. Miután a szivattyú keze-

lésére is megtanították, meghívták reggelijökhöz, azután azt mondták, hogy tiz óráig most már Friczi tegye azt, ami neki legjobban tetszik. Friczi tehát lefeküdt a bódé egyik zugába, hogy kipihenje az álmatlanul töltött éj fáradsalmait.

Friczire most munkás, fáradságos, de nem épen rosz napok derültek. Az olasz és felesége vig, jó népek voltak s a sánta kikiáltó a legmulatságosabb bolon-

SAJÁTSÁGOS TÖRTÉNET. (Lásd a 293. lapon.)

dos emberek egyikevölt a világon.. Közlékeny asszonyától azt mindjárt az első este megtudta Friczi, hogy ők azért járnak így komédiázni szerte világgá, mert olyan rengeteg adósságaik vannak Fiumében, hogy oda már csak szép pénzzel megrakodva mehetnek vissza.

— S mikor lesz az meg? kérdezé Friczi aggodalmasan, mert már szeretett volna a tenger partján lenni.

— No, nem sokára, felelt az asszony, néhány nap mulva elindulunk innen, Fiume és Budapest közt néhány városban férjem bemutatja bűvár-tudományát, s azután a telet már a szép Adria partján töltjük.

Friczi e válasznak nagyon megörült. Persze ő attól is nagyon félt, hogy itt fölfedezik őt Savanyuék, s visszaviszik az intézetbe. Hogy már eddig is föl nem

fedezték, csak annak az előrelátó intézkedésének köszönhetette, hogy szivattyúját egy olyan zugba állítá, a hova az előadást néző közönség be nem láthatott.

(Folytatása következik.)

Sajátságos történet.

(Képpel a 292. lapon.)

KÖZELGE már a nyár
Csicserge sok madár
Napfényes szép volt az idő,
Mily jó bogárka zümmögő
Danája zúgott át a tiszta légen
Mikor Ilonka iskolába méggen.

Egy lepke szép piros
Kék, sárga aranyos
Szállonga a kis lány előtt
Csábítva, és boszantva őt:
»Fogj meg ha tudsz, kis iskolásleányka!«
S Ilonka ment és mendegélt utána.

»No várj csak« — gondoló
»Szálj kisé csak alá,
Enyém lesz okvetetlenül!«
De im az éren átröpül
A lepke — s im harisnyáit lerántva,
A vízbe is bepacsol a leányka.

De lepkénk ez alatt
Tudj Isten hol haladt,
Mig a vizen átgázola
Vaczogva fázva Ilona;
S eszébe most jut csak az iskola —
Szaladt, de későn ért már el oda.

Szegény náthát nagyot
És büntetést kapott.
De máskor aztán rendesen
A büriün át egyenesen
Jutott el ő az iskolába szépen
S nem lepke üzve, hegyen völgyön, éren.

SOK A JÓBÓL IS MEGÁRT.

— Kicsi beszély a kicsinyeknek. —

(Két képpel.)

LYAN gyönyörűen ragyogott a tavaszi nap, hogy a ki csak tehetett, sietett ki a szűk szobából, ki a szabadba, hol olyan mosolygó, vidám volt minden. A fűszál rég kibujt a földből, a fák kiszödzöltek s a virágok kinyitották bimbajaikat, mert mind élvezni akarta a napfény kedves melegét; madarak vigan zengtek, méhikék szorgalmas munkában döngieséltek, pillangók csapongva röpkedtek, — olyan gyönyörű tavaszi nap volt, hogy kívánni sem lehetett szebbet.

Természetes tehát, hogy ők sem maradhatnak bent a szobában, hanem kimentek játszani mind a négyen: Iluska, Lajoska, Kaffancs és Giduska. Hogy egészen világosan beszéljek, meg kell mindjárt vallanom, hogy az utóbbi kettő négy lábbon járt, levén Kaffancs egy derék hü kutya, Giduska pedig virgoncz kis kecske. De azért igazi jó pajtásai és játszótársai voltak Iluskának és Lajoskának és szerették egymást mindnyájan, mint jó pajtásokhoz illik. Kaffancs igazabban a Lajoska bizalmas barátja volt, mig a kis Gida Iluskának volt kedvencze s a kis leány kötött a nyakára szép piros szalagot. Egymás közt Kaffancs és a gida néha ingerkedtek is, Kaffancs megugatta a gidát, ez meg hetykén neki ment szarvaival Kaffancsnak s a vége az lett, hogy mindaketten megfutottak egymás elől. De hát, azt hiszem, az ilyen pró csetepatét kis gazdáiktól tanulták el, mert Iluska és Lajoska is ingerkedtek néha, a mi azonban soha sem vált komoly bajjá;

végül mindig szépen megbékültek és együtt mulattak mind a négyen.

Most is, ezen a gyönyörű napon. vigan sétáltak ki az erdőre. Kaffancs jókedvűen szaladgált hol előre, hol hátra; majd a gidával futott versenyt, azután megint visszatértek Iluskához és Lajoskához. Iluska virágot szedett és koszorut kezdett kötni, amiben a bolondos gida is segíteni akart, csak hogy a maga módja szerint, tudniillik megette a kis leány öléből az összeszedett virágot, ami Iluskát nagyon mulattatta. Lajoska meg pillangót kergetett s neki Kaffancs segített, aki hangos ugatással és nagyokat ugorva szaladt a pillangó után, melya magasból bizony csak nevette üldözőit és néha ingerkedve szállt le a föld közelében, hirtelen ismét magasra emelkedve, mikor Lajoska és Kaffancs nagy lihegve odaértek és azt hitték, hogy most már mindjárt megfoghatják.

Igy mulattak szépen, míg végre Lajoska és Kaffancs belefáradtak a sok szaladgálásba.

— Tudod mit, kutyácskám? szólt Lajoska. Most halászni fogunk.

Kaffancs beleegyezett, legalább nem mondott ellent s megindultak a kis patak felé, mely a mezőn keresztül folydogált. A patakon palló vezetett keresztül, egyik oldalán karfa is volt, melyre kényelmesen rá lehetett támaszkodni. Itt pompásan lehetett halászni.

Lajoska előkeresett a zsebéből egy hosszú zsinórt, rákötötte egy pálczára s az volt a halászhorog. Az igazat megvallva, a zsinór végén nem volt horog, a halacskáknak tehát nem volt okuk a féle-

lemre és Kaffancs nagyon csalódott volna, ha azt hiszi, hogy igazán fognak halat. De talán tudta is Kaffancs, hogy ez csak játék: minek is bántanak a szegény halacskákat? Hadd éljenek ők is vigan ott a vízben.

Lajoska és Kaffancs tehát oda álltak a hidra és halásztak. Lajoska türelmesen tartotta a halászhorogot a vízbe, Kaffancs pedig komoly figyelemmel nézte. (Lásd a képet a 300. lapon.) Lajoska néha-néha ki is rántotta a madzagot a vízből, mert hátha mégis beleharapott és rajta akadt valami bolondos halacska? ... az ember soha sem tudhatja, mi eshetik meg. Kaffancs is teljes figyelemmel nézte ilyenkor a madzagot; de bizony hiába nézték mind a ketten, nem volt azon semmi, csak a végéről csöpögött a víz.

Sebaj, azért csak halászgattak tovább.

Iluska ezalatt tovább játszott a gidával. Ők nem fáradtak el a szaladgálásban s mikor Iluska a virágszedésbe, a gida meg az evésbe bele unt, más játékot kerestek. Nagyon jó kedvök volt, a kinek pedig nagyon is nagy a jó kedve, az pajkosságon töri a fejét.

— Nézd, giduskám, szólt Ilka, ott áll Lajos és Kaffancs, menjünk mi is oda. Milyen unalmas játékot találtak! Jöszte gidám, tréfáljuk meg őket. (Lásd a képet a 301. lapon.)

Oda mentek. Lajos, a ki egészen komolyan vette halászatát, inté őket, ne dobogjanak a pallón, mert elriadnak a halacskák. De Ilkának és a gidának nagyon jó kedvök volt s nevettek, ugrándoztak ott a Kaffancs háta mögött.

— Kaffancs, kergesd el a gidát! parancsolá Lajoska, persze csak tréfából,

Kaffancs engedelmeskedett és ráugrott a gidára; de a gida jól tudta, hogy ez nem komoly harag és öklelésre készen állott. Kaffancs még hangosabban ugatott, a gida erre még hetykébben ugrándozott s Lajoska és Iluska nagyot nevettek, aztán mindegyik biztatta a maga kedvenczét:

— Rajta Kaffancs! Ne hagyj magad, giduskám!

Nem is hagyta magát egyik sem, csak hogy a nagy vigásznak hamar vége lett. Kaffancs egyszerre merészen neki rontott a gidának, a gida pedig ijedten hátraugrott és zsupsz! belepottyant a patakba, Kaffancs pedig utána. De az még nem lett volna elég baj; hanem ijedt szökkenésében odaütdött Iluskához és őt is ledöntötte a padlóról a vízbe. Ott lubiczoltak mindahárman. Iluska rémülten sikoltozott s Lajoska nagy ijedtében segíteni akarván hugán, utána ugrott a vízbe.

Jó szerencse, hogy a patak csak afféle kis erecske volt, a víz alig ért benne térdig. Kaffancs és a gida hamar kint termettek, Lajoska és Iluska pedig, miután akaratlanul is ittak egy kis vizet, lábra tudtak állani és minden baj nélkül kigázoltak a partra.

Bajuk nem esett, de jó kedvök elmúlt, csuron vizesek voltak s mint az öntött ürgék baktattak hazafelé mind a négyen. Otthon pedig nem tagadhatták el, mi történt s büntetésül nem kaptak ozsonnát. De nem is felejtették el egyhamar, hogy jó kedvében is meg kell ám gondolni az embernek, mit csinál, mert a tréfa is csak módjával jó és sok a jóból is megárt.

CZIRKUSZLOVAS BALESETE.

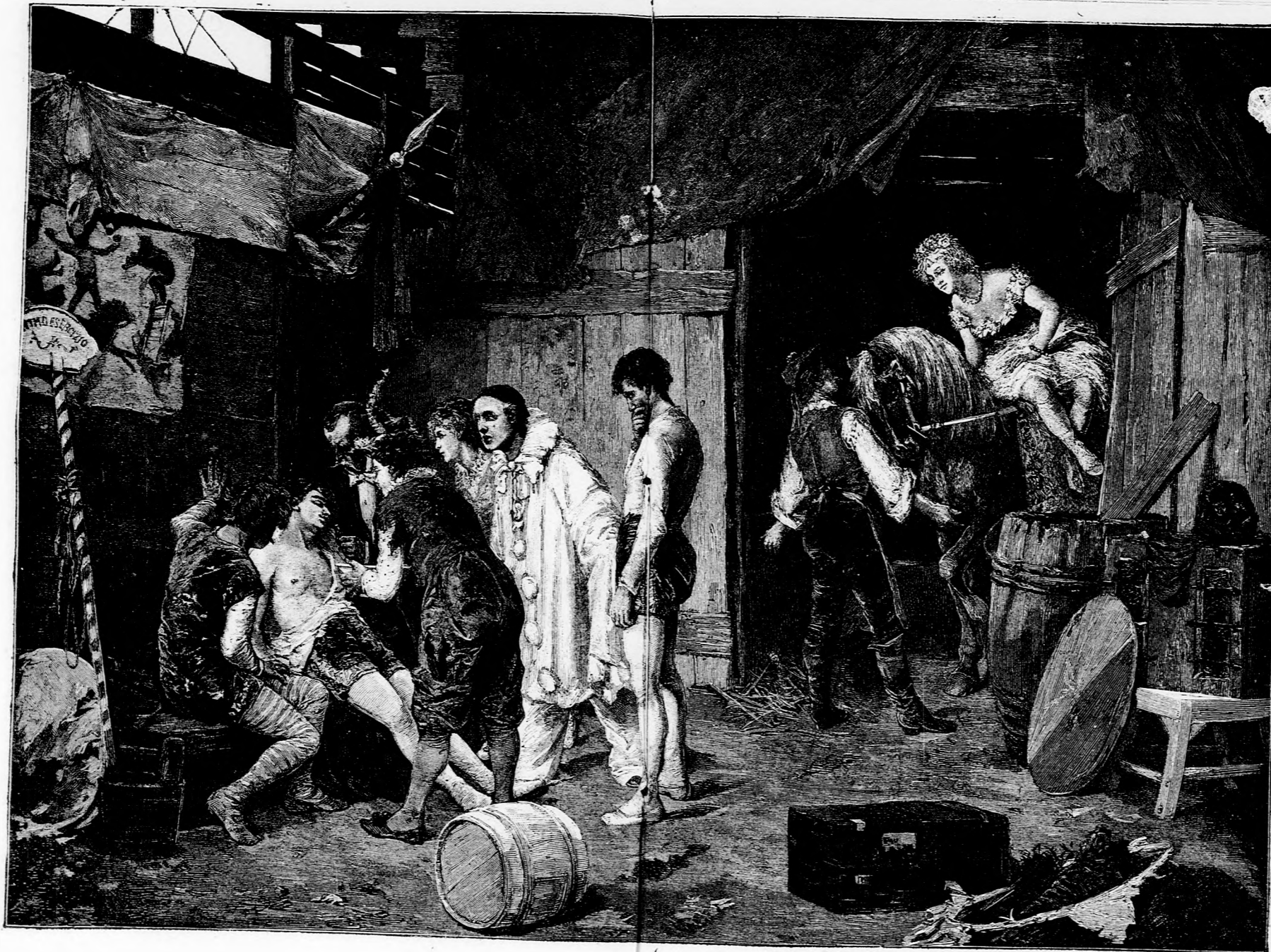
(Képpel a 296—297. lapokon.)

NAGY öröm volt a kis város gyerekseregében: czirkusz ütött tanyát a nagy piacon. Csillogó ruhákban lovagoltak végig a vándoresapat tagjai az utczákon, hogy bemutassák magukat és kíváncsivá tegyék az embereket az esti előadásra; egy pojácza ugrándozva trombitált, egy piczike lovacska kocsira helyezett óriás dobot czepeelt maga után s a dobot egy komédiás fiu ütötte; akkorákat szólt, hogy Pista, Laczi, Gyuri, Pali, de hát még Rózsika, Juczika s mind a többi gyerekek azt hitték, hogy ágyuznak valahol. Persze csak addig hitték, míg a nagy dobot meg nem látták.

Ekkor meg aztán bámulták a lovas komédiásokat és irigyelték azokat a czifra gyerekeket, a kik a komédiásokkal voltak. Milyen boldogok lehetnek, hogy olyan aranyos csillogó ruhát viselhetnek, aztán már lóháton ülhetnek, sőt egy piczike leányka a teve hátán ült. Pedig az mind semmi, amit most látnak; Gyuri meg Pali voltak már czirkuszi előadáson és esodadolgokat beszéltek arról, milyen nagy-szerű valami az. Nem is hazudtak, a többi pajtások megvallották, hogy mind igaz; mert most már ők is elmentek szüleikkel az előadásra és alig tudtak megválni tőle.

És mikor aztán a gyermekek összejöttek játszani, mind egyetértettek abban, hogy nincs szebb élet a czirkuszi életnél, legjobb volna beállani a vándor komédiások közé. Milyen pompás dolog estéenként azokon a szép lovakon lovagolni, bukfenczet vetni, abroncon keresztül ugrani; a közönség éljenzi és tapsolja, ugy hogy büszkék lehetnek, pénzök pedig nagyon, de nagyon sok lehet, mert hiszen mindenki fizet, a ki az előadást megnézi. De meg is látszik, hogy jó dolguk van, hiszen olyan drága aranyos a ruhájok és mindig olyan jó a kedvök.

(Folytatása a 298. lapon.)

CZIRKUSZLOVAS BALESET. (Lásd a 295. lapon.)

(Folytatás a 295. laphoz.)

Nem tudom, nem csapott volna-e föl csakugyan egyik-másik kis barátom vándorkomédiásnak, ha egyszer közbe nem jó valami, ami aztán nagyon lehűtötte a kedvöket és meggyőzte őket arról, hogy nem mind arany, ami fénylik. Történt ugyanis egy este, hogy a legügyesebb cirkuszos, mikor javában produkálta magát, elszédült és lezuhant a magasból. A nézők nagyon megijedtek, mert a szegény komédiás eszméletlenül terült el a földön; de társai elvitték a közönség elé, s egyikük azt mondta a nézőknek, hogy nincs semmi nagy baj, azért tovább folytatják a produkciót. És Gyuri, Pali meg mind a többi gyermekek ekkor szüleiktől megtudták, mit gondoljanak igazán arról, amit eddig olyan fényes, pompás életnek hittek.

Nagyon szomorú ám rendszeren az élete a szegény vándorkomédiásnak. Nincs sehol igazán otthon, nincs nyugalma, pihenése, mindig szerte vándorol és bizony sokszor nyomorog, mert nem mindig megy ám jól a dolga; ha kevés közönség látogatja az előadást, sokszor alig jut száraz kenyérre. Azok a cifra ruhák csak estére a produkcióra valók, különben pedig néha alig van becsületes öltözete; jó kedvet pedig színlelnie kell, mert a közönség azért fizeti, hogy mulattassa, már pedig szomorkodó arcú komédiás nem volna mulatságos. Akármilyen baja, bánata van, mosolygó arcot kell mutatni s még ha betegnek is érzi magát, meg köll feszítenie erejét és bohóskodnia, míg csak bírja. És ilyenkor aztán megeskik, hogy kifogy ereje, összerogy, sokszor halálosan is megsérül; és a testvére, leánya nem is maradhatnak mellette, hogy ápolják, mert nekik tovább kell folytatni a produkciót, hogy a nézők valamiképp meg ne haragudjanak. A szegény megsérült pedig elhagyatva fekszik valahol a sátor félreeső részében s csak néha-néha pillant be hozzá egyik vagy másik pajtása, akinek

épen nincs dolga a produkcióban. Még jó, ha módjukban van orvost hivatni, hogy a szegény szenvedőnek segínyt nyújtson.

A gyermekek ezután épen nem irigyelték többé a cirkuszosokat, s elhátározta, hogy már csak inkább szorgalmasan tanulnak, mint hogy ilyen keserves kenyérre kerüljenek.

Nagy barátság.

(Képpel a czimlapon).

RÁRÓ meg a czirnos czicza
Barátságban élnek;
Bátor külön fajból valók,
Mégis jól megférnek.

Ráró persze, mint afféle
Nagyobb uri állat,
Kicsi czirnos barátjához
Vízibe nem járhat.

Hanem aztán annál többször
Jár hozzá a czicza,
És csak mikor nagy este lesz
Akkor megyen vissza.

Vissza, be a kályha mögé —
Az az ő lakása;
Ott is kosztol, járja bőven
Börke, tejbe kása.

Hanem alig pitymallott meg:
Istállóba surran
S hogy hívének jó reggelt mond,
Szinte derren-zurran.

Kapuban egy irigy pulyka
Ezt a viszonyt látva,
A legtisztább barátságot
Hogyan magyarázza?

»Nem nagy sor az ily barátság!«
Mondja rut beszéddel.
Ráró zabbal, szénával él,
Czirnos meg egérrel.*

A irigy a nemest, szépet,
Görbe szemmel nézi.
Maga szerint itél meg mást,
Mert a jót nem érzi.

A BÜVÖS GOLYÓK.

— Mese. —

(Folytatás.)

Egy? Egy kis aprópénzt? És mennyit?

— Csak épen annyit, a mennyit elbirok.

A szörnnyeteg akkorát ugrott, hogy majd betörte a fejét a bolthajtáson; hadonázott, prüszkölt dühében, de végre nem tehetett semmit és így szólt:

— Megfogtál, te ármányos! Szerencséd, hogy azt mondtad, mert különben annyit raktam volna rád, hogy agyonnyomott volna. Vigy annyit, a mennyit akarsz.

A királyfi elővett egy zsákot, s tömött bele annyi aranyat, a mennyit könnyen elvihetett. Aztán baj nélkül távozott s letette a kincset a kapu elé.

Alighogy oda ért, már jött haza az óriás, és messziről fenyegető hangon kiáltá:

— Hát te itt lustálkodol? Nem parancsoltam-e, hogy menj a kincstáramba és hozz nekem aprópénzt?

— Már hoztam, — ott van ni.

Az óriás egészen elhült, de aztán majd kibújt bőréből haragjában.

— Rászedtél, megcsaltál, de megalkolsz érte! Ma ebédre megeszlek!

— Ohó, nem úgy alkudtunk ám, felelt a királyfi. Én három napig szolgálalak s pontosan teljesítettem. amit parancsoltál; hogy tudtam megtenni, az az én dolgom. Most már be kell váltanod szavadat, hajót kell adnod, hogy hazamehessek.

— Hajót? No, majd beültetek én hajóba mindjárt!

Gunyosan kaczagva galléron fogta a királyfit, magasra emelte és vitte be a házba. Hiába vergődött szegény királyfi, szabadulásra nem is gondolhatott. Hiába volt minden bátorsága, a rettenetes óriás agyon morzsolhatta. Szepegett is, hogy ilyes valami vár reá; legalább a jó királykisasszony látná, az talán tudna mentéséget.

Az óriás pedig egyenesen a konyhába ment, hol egy óriási üst állott, akkora, mint egy egész kis ház. És ebbe az üstbe pottyantotta be a királyfit, ki akár nyakát is szeghette volna; de szerencsére az üst félig meg volt töltve vízzel. Uszni pedig a királyfi jól tudott, tehát egyelőre nem történt baja. De hát mit akar az óriás? Csak nem akarja megfőzni leveznek?

De bizony azt akarta s a szegény királyfi borzadva hallotta, miként szólítá elő az óriás a királyleány-szolgálot s parancsoltá neki:

— Rakj tüzet az üst alá. Én most lefekszem és alszom kissé, ha megfőtt a leves, költöts fel. Éhes vagyok.

Már ennek fele sem volt tréfa, — egy királyfit megenni, mint valami főtt marhahúst és ő maga halgassa, mint készülnek erre! Kiugrott volna a katlanból, csak hogy nem lehetett, a víz csak félig volt s a víz színétől még vagy két ölnyire volt az üst széle, a sima üstoldalon pedig lehetetlen volt fölkapaszkodni.

— Végem van! kiáltá kétségbeesetten.

Hallotta, mint pattog a tűz az üst alatt, aztán hallotta, mint hortyog az

elszenderült óriás. De alighogy a gonosz elaludt, egyszerre megjelent az üst széle fölött a királykisasszony; létrán mászott oda fel és így szólt:

— Ne félj semmit, tudtam én, hogy te vagy itt, megmentelek. Fogózzál jól ebbe a kötélbe, fölhuzlak. De csöndesen, föl ne ébresszük a gonoszt.

A királyfi szerencsésen kimászott s bár csuron viz volt, ezzel persze nem gondolt, hanem örült menekülésén és hálálkodott megmentőjének. A jó királyleány azonban így szólt:

— Most nincs időnk effélere, futnunk kell mentül hamarabb, mert ha az óriás fölébred, mindketten elvesztünk.

— Megölöm! szólt a királyfi elszántan.

— Ne nyulj hozzá! inté a királyleány. Akármilyen erősen vágád, szurnád, ő azt csak mint valami légyesipést érezné, legföljebb fölébredne s ez vesztünkre volna. Csak futással menekülhetünk.

— Hová futhatnánk, mikor szigeten vagyunk?

— Csak a parthoz érjünk, mire fölébred, akkor majd megmenekülünk. Nem hiába voltam én itt fogva. Bizd csak reám!

Ezzel lábujjhegyen az óriáshoz lopóztott és kabátjáról levágott az egyik oldalról három ezüst, a másik oldalról három arany gombot. A királyfi látta, hogy nem is gombok ezek, hanem sajtóságos fényű golyócskák. A királyleány zsebredugta valamennyit, aztán az óriás kalapjából kihuzott egy tollat s az üsthöz sietve, hegyesre faragta a tollat és megszurta vele a kis ujját, aztán kibuggyant véréből három

csöppet az üst szélére hullatott.

— Így ni, ez talán elég lesz. Most fussunk.

Futottak egész erejükből, az óriás pedig aludt tovább. Vagy egy óra mulva fölébredt, nagyot ásított és kérdé:

— Még sincs készen?

Erre az üst szélén az egyik véresöpp sisteregni kezdett s így szólt:

— Még csak épen most kezd felforrni.

Az óriás befordult a falhoz és tovább aludt. Megint vagy egy óra mulva fölébredt és kérdé:

— No, még mindig nincs készen?

Ekkor a másik véresöpp felelt sisteregve:

— Épen most fő javában.

Az óriás tehát még egy verset aludt; de mikor harmadszor fölébredt, már türelmetlen lett.

... KAFFANCS FIGYELEMMEL NÉZTE.
(Lásd a 294. lapon.)

— Ejnye, hát még sincs készen?

— Már megvan, felelt a harmadik vércsöpp, csak még kissé hűlnie kell, mert nagyon forró.

Az óriás álmosan fölült, nyújtózott, aztán szaglálózott, de bizony semmikép sem tudta megérezni az ételszagot.

— Talán náthát kaptam, dörmögé. Sebaj!

Jó ideig várt; az üst alatt a tűz végre kialudt, az óriás tehát hozzá akart fogni a lakomához, elővett egy rettenetes nagy villát és beleszurt az üstbe. Csak szurkált, csak szurkált, de hiába; semmi sem akart ráakadni a villára.

— Nagyon szétfőtt, dörmögé. Kanalet kell elővennem.

Egy óriási kanállal nyult be az üstbe; legalább egy akó fért a kanálba s az óriás mohón lenyelte, de erre majd kitörte a hideg.

— Mi ez? Hiszen ez tiszta víz, csupa tiszta meleg víz!

Szörnyű dühhel hajolt le az üstre, össze vissza kotorászta a kanállal, de biz' ott nem talált semmit. Nem volt abban egyéb tiszta víznél.

— Megcsaltak, rászedtek! ordítá bömbölvé. Megszöktek, de jaj nekik! Nem menekülhetnek szigetemről, utól-

érem őket... elevenen megeszem mindkettejüket.

És bőszen megindult a szökevények után.

Ezek pedig azalatt már jó messze jártak, egész erejükből futva igyekeztek eljutni a tenger partjához. De akármilyen gyorsan futottak, az óriás mégis nem sokára utolérte őket, mert akkorákat ugrott, hogy alig néhány lépéssel majd egy mér-

földet haladt s a föld szinte rengett lábai alatt.

— Sarkunkban az ellenség, szólt a királyfi.

— Csak a tengerhez juthassunk, akkor semmi baj, felelt a királyleány.

De a tenger még több száz lépésnyire volt, az óriás pedig egészen közel jutott s épen még egy nagyot akart ugrani, hogy aztán mindkettejüket megragadja. De ekkor a királyleány hirtelen kivett

a zsebéből egy ezüst golyót és az óriás elé dobta.

Mielőtt a golyó a földet érte, a királyleány így szólt:

— Kedves kis golyó, ments meg, kérlek ments meg!

A golyócska rettenetes dobbanással ütődött a földre s abban a pillanatban a föld megrepedt, épen az óriás lábai előtt.

... JÖSZTE GIDUSKÁM.

(Lásd a 294. lapon.)

ny, hogy az majd belebukott. A repedés pedig oly széles és mély volt, hogy még a hatalmas óriás sem ugorhatta keresztül, sem keresztül nem mászhatott; hosszú is volt, mértföldnyire sem látszott a vége, nem lehetett megkerülni.

A szökevények szaporán futottak tovább, az óriás pedig tehetetlenül dühöngve járt fel s alá az örvény mentén.

— Megálljatok csak, mégis megkaplak én még, kiáltá aztán.

Gyorsan megfordult, hatalmas ugrásokkal otthon termett, paripájára szökent s villámgyorsan ismét az üldözöttek után eredt. A tüzet okádó paripa nem ijedt meg a nagy szakadéktól. Hanem könnyedén keresztül szökkent rajta. A szökevények épen akkor értek a tenger partjára.

— Most már utolér, szólta a királyfi. De könnyen nem adom meg magamat.

Fölszedett egy pár nagy követ, hogy majd szembeszálljon az óriással, de a királyleány így szólta:

— Az meg nem mentene! Gyorsan tengerre kell szállanunk!

— Igen ám, de nincs hajónk.

— Mindjárt lesz.

És elővett egy másik ezüst golyócskát a vízbe dobta és így szólta:

— Kedves kis golyócskám, teremts ide hajót nekünk.

Még ki sem mondta s már ott állt egy szép kis vitorlás hajó. Beleugrottak s a szél sebesen röpitte el a hajót a parttól, épen mikor az óriás oda érkezett.

— Utánok! Rajta, kedves hű paripám! Tudsz te uszni, utolérjük.

Az ördögös paripának nem igen tetszett a fürdő, ágaskodott, horkolt, de végre is kénytelen volt engedelmessé válni. Beugrott gazdájával a tengerbe és oly gyorsan uszott, hogy bár a hajócska nagyon sebesen siklott tova a vizen, mégis észrevehetőleg közeledett hozzá. De mikor már egészen közel jutott, a királyleány elővette a harmadik ezüst golyócskát és az óriás elé a vízbe dobta, mondván:

— Kedves kis golyócskám, üzd vissza ellenségünket!

Azonnal rettenetesen kavarni kezdett a víz a hajócska mögött. Toronymagasságra csaptak föl a tajtékzó hullámok, majd meg szörnyű mély örvényekbe buktak le, magukkal sodorva az óriást is lovastól. Hiába erőlködött az ördögös paripa, nem birt a dühöngő tengerrel s végre ijedten megfordult, kivitte a gazdáját a partra. Itt aztán az óriás toporzékkolt, ordított mérgében, végre pedig fölkapott egy nagy sziklát és a hajó után dobta. De a hajó már nagyon messze volt, a szikla nem ért odáig, semmi bajt sem okozva hullt a tengerbe.

— Kifogtak rajtam, megcsaltak! Most veszem észre! Saját bűvös golyóimmal vertek meg! De még azért korán örvendeztek! Akárhová mentek, rátok talál az én néném, az majd bosszút áll érettem!

S ezzel sietett boszorkány nénjéhez, hogy tervet főzzenek a szökevények megrottására.

A hajócska pedig ezalatt tova siklott a hullámokon, oly gyorsan, hogy a leggyorsabb madár sem tudott volna versenyt röptülni vele. Hova, merre vitte őket, azt bizony sem a királyfi, sem a jó király

kisass

hogy

Akár

sziget

annál

J

mikor

föld t

-

király

A

tudni

hez a

Egysz

-

igen.

a nag

Ez az

lakik

M

ka il

igen m

hoz ál

kiugr

fordul

vigan

-

beérü

s ő sz

neked

nyána

élni.

M

lépésn

tággal

fénnye

sietni.

asszon

lovago

kisasszony nem tudta; de biztak benne, hogy majd csak parthoz viszi valahol. Akárhol is jobb lesz, mint a gonosz óriás szigetén, sőt minél tovább távoznak tőle, annál jobb.

Még jó magasan állt a nap az égen, mikor messze a láthatár szélén szárazföld tünt fel.

— Valjon haza jutunk-e? szölt a királyleány kíváncsian.

A királyfi maga is szerette volna tudni s merően nézett a part felé, melyhez a hajócska mindinkább közeledett. Egyszerre fölkiáltott a királyfi:

— Én ezt a vidéket ismerem... igen... azok a hegyek, ott a parton az a nagy kastély... ezt mind jól ismerem. Ez az én szülőföldem, abban a palotában lakik atyám, a király!

Nagy volt az örömük, hogy a hajócska ilyen szépen hazahozta őket. Nem igen messzire a kastélytól a hajó a parthoz állt s a két menekülő szerencsésen kiugrott a szárazföldre. Mikorra visszafordultak, a hajócska már eltűnt. A királyfi vigan mondá:

— Innen egy kis negyedóra alatt beérünk a palotába. Atyám elé vezetlek s ő szívére fog ölelni, ha megtudja, hogy neked köszönhetem szabadulásomat. Leányának fogad s boldogan fogunk együtt élni.

Megindultak, de alig mentek néhány lépésnyire, a palota felől jövő vig társattággal találkoztak, másokat meg nagy fénnel és pompával láttak a palota felé sietni. Pompás hintókban mentek az uri asszonyságok, délezeg paripákon a vitéz lovagok, a kastély felől pedig zeneszó hal-

latszott. A királyfi megszölitotta az egyik férfit:

— Mi történik itt? Miféle nagy mulatság van a palotában?

A megszölitott nyájasan, de nevetve felelé:

— Ejnye barátocskám, de nagyot alhattál! Hát nem tudod, hogy most van a király nevenapja s hetedhét országra szöló vivalom tart már két hete a palotában? Az egész országból összegyűltek a nagyurak és előkelő asszonyságok, hogy ő feliségének gratuláljanak, aztán pedig vivaldjanak, táncoljanak.

A királyfi biz erre nem gondolt, mert hát a sokféle bajban, melyel küzködött, nem igen járhatott az esze névnapokon, aztán meg kalendárium sem volt a keze ügyében, azt sem tudta, miféle nap van. De most már persze tudta, mert ezt a napot minden esztendőben nagy pompával megölték. És épen mert ezt tudta, így szölt a király-kisasszonyhoz:

— Ebbe a fényes társaságba nem vezethetlek be ilyen szegényes öltözetben. A sok büszke asszonyság nevetne rajtad, én pedig azt akarom, hogy mindenki bámuljon és térdet hajtson előtted, lássák mindjárt, ki vagy. Legjobb lesz tehát, ha itt maradsz, én pedig sietek a kastélyba, elbeszélek mindent fölséges anyámnak, a királynénak s ő majd küld pompás ruhát, udvarhölgyeket, aranyos kocsit s úgy fogsz majd bevonulni.

A királyleánynak ez nagyon nem volt kedvére. Kért, könyörgött, ne hagyja magára, de a királyfi azt mondta, ennek meg kell lenni. A királykisasszony tehát végre nagy szomoruan így szölt:

— Roszat sejtek, félek, hogy gonosz ellenségeink még ármánykodnak ellenünk s ha egyszer elváltunk, ha magam maradok itt, nem is foglak látni soha többé.

— Mi jut eszedbe! Félóra mulva itt leszek Csak ne menj innen sehova.

(Vége következik.)

Virágos réten.

HIMES mező, tarka rét,
De messzire terül szét.
Több a virág, fűszál rajta,
Mint az eget csillag-hadja!
A laposba szaladok,
Csak kipkedek-kapkodok,
Tele szedem
Két tenyerem
Nefelettsel, ibolyával,
Erdőszélen gyöngyvirággal.
S rakom őket nyomba
A kis kosaramba,
Haza viszem izibe
S valamennyit mind kiontom
Édes anyám ölibe.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Budapest, 1882. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

KÉPREJTVÉNY.

A »KIS LAP« XXII. köt. 16-dik számában közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Ullmann Mariska, Löwinger Laura és Rudolf, Keresztes Ilonka, Engel Ernő, Kállay Ubul, Fligl József, Vladár Irma, Lichtmann Augusztá, Stratzinger Janka, Brokés Feri és Loránd, Fleischmann Gizella és Oszkár, Jeney Kornélia.

FORGÓ BACSI POSTÁJA.

Dorina. Lám, ez azalattomos április! Megfagyasztotta s vízzé változtatta húsvéti kirándulásunkat. De pünkösdre tán csak nyájasabb lesz. A kis betegek, reményilem, azóta friss jókedvben vannak ismét. Mindnyájunk forró üdvözlését! — **B. A.** Kívánságának még a nyár folytán fog megfelelni az Eggenberger-féle könyvkereskedés, mely a »K. L.« szindarabjait s azon kívül még néhányat egy kötetben fogja kiadni. — **Klein Miksa**. Találós meséd, csekély változtatással, meg fog jelenni. — **Pinkovich Irma**. Így; már most tisztában vagyok. Szívvel köszöntelek.

Kis Értesítő.

Jótekonyság.

A szegény gyermek-kórház javára a lakoztak még:

Wittmann Lujza 1 frt. — Kertész Nándor, Tódor és Róbert 3 frt. — A már eddig kimutatott 585 frt 74 krral együtt összesen 589 frt. 74 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes kis adakozókon.
Forgó bácsi.